

Sygn. akt I C 1353/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

przewodniczący SSR Andrzej Antkiewicz

protokolant starszy sekretarz sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Z.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450,00 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych zero groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 298,58 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu;

IV nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu następujące kwoty:

- od powoda z zasądzonych roszczenia kwotę 232,96 zł (dwieście trzydzieści dwa złote dziewięćdziesiąt sześć groszy),

- od pozwanego 41,92 zł (czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze),

tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych wydatków na koszty opinii biegłego.

Sygn. akt I C 1353/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 czerwca 2016 r.

D. Z. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 2.500,19 zł tytułem reszty odszkodowania w ramach ubezpieczenia autocasco za uszkodzenie samochodu marki V. (...) w dniu 18 września 2013 r. Żądał nadto zwrotu poniesionych kosztów sporządzenia na jego zlecenie prywatnej opinii rzeczoznawcy samochodowego przed wszczęciem procesu na kwotę 450,00 zł, wykonanej celem weryfikacji kosztorysu sporządzonego przez pozwanego. Domagał się również zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie:

- od kwoty 2.500,19 zł od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 450,00 zł od dnia 24 lutego 2015 r. do dnia zapłaty (k. 2-4 akt sprawy).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego, podnosząc, że odszkodowanie zostało wyliczone i wypłacone w postępowaniu likwidacyjnym zgodnie z treścią umowy ubezpieczenia (k. 39-42 akt sprawy).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Okoliczności sprawy poza wysokością odszkodowania były bezsporne.

Strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco dotycząca pojazdu marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), potwierdzona polisą nr (...), obejmująca między innymi uszkodzenie auta. Zgodnie z paragrafem 15 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco Standard obowiązujących u pozwanego wycena kosztów naprawy w przypadku szkody częściowej powinna obejmować:

1) koszt robocizny ustalony w oparciu o:

a) naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A. lub E.,

b) stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez WARTĘ na podstawie stawek stosowanych przez warsztaty poza (...) z terenu województwa, względem którego dokonano taryfikacji składki ubezpieczeniowej,

2) koszt części zamiennych w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A. lub E., z uwzględnieniem cen części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu, z zastrzeżeniem, że wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie cen części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera, skorygowanych o współczynnik w wysokości 0,6, wynikający z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników oraz zastosowania procentowego pomniejszenia wartości części, w zależności od okresu eksploatacji pojazdu określonego zgodnie z tabelką, przewidującą m.in. pomniejszenie o 55% w przypadku pojazdów starszych niż 8 lat.

Dowody: polisa – k. 23-24 akt

(...) k. 53-56 akt

Opisany wyżej pojazd powoda został uszkodzony w dniu 18 września 2013 r. Pozwany na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco uznał swoją odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia i w toku postępowania likwidacyjnego na podstawie kosztorysu E.'s z 22 września 2013 r. oraz kalkulacji naprawy sporządzonej w systemie A. z 18 października 2013 r. na mocy decyzji z 31 października 2013 r. i 2 grudnia 2013 r. wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów naprawy w łącznej kwocie 12.295,68 zł.

Dowody: kosztorysy sporządzone przez pozwanego – k. 9-13 akt

pisma pozwanego - k. 14-15 akt

Powód w postępowaniu likwidacyjnym kwestionował kosztorysy ubezpieczyciela sporządzone na potrzeby wypłaty odszkodowania i celem ustalenia rzeczywistych rozmiarów szkody w samochodzie zlecił wykonanie oceny technicznej prywatnemu rzeczoznawcy samochodowemu. Według sporządzonej przez niego kalkulacji naprawy z dnia 23 października 2014 r. całkowity koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 16.653,25 zł.

Na podstawie prywatnej opinii pismem z 9 lutego 2015 r. powód wniósł odwołanie od decyzji ubezpieczyciela, żądając dopłaty do wypłaconego odszkodowania w kwocie 4.357,57 zł, nadto wniósł o zwrot kosztów sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 450,00 zł, przedkładając oryginał faktury i zakreślając termin spełnienia świadczenia do dnia 23 lutego 2015 r.

Dowody: kalkulacja sporządzona na zlecenie powoda wraz z opinią – k. 16-21 akt

faktura za sporządzenie prywatnej opinii – k. 22 akt

pismo powoda z 9.02.2015 r. - k. 26-27 akt

Pismem z 4 marca 2015 r. pozwany dokonał weryfikacji wcześniejszej decyzji i przyznał dopłatę do wypłaconego odszkodowania w kwocie 1.857,38 zł, odmawiając zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy. Wymieniona kwota została wypłacona powodowi.

Dowód: pismo pozwanego z 4.03.2015 r. - k. 25 akt

Na wniosek powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód komunikacyjnych celem ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda zgodnie z łączącą strony umową ubezpieczenia autocasco.

W opinii z 24 listopada 2015 r. biegły sądowy S. D. obliczył, iż koszt naprawy pojazdu powoda zgodnie z łączącą strony umową ubezpieczenia autocasco wynosi 13.716,23 zł. Wysokość szkody określono przy wykorzystaniu systemu komputerowego A., przy zastosowaniu stawek 100 zł/rbh netto oraz cen oryginalnych części zamiennych z logo producenta (I kategoria dyrektywy (...) symbol „O) potrąconych o współczynnik 73%, tj. współczynnik w wysokości 0,6, wynikający z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników oraz po zastosowaniu procentowego pomniejszenia wartości części o 55% w związku z okresem eksploatacji pojazdu powoda – 9 lat i dwa miesiące. Cena części zamiennych bez potrącenia 73% wyniosła 32.621,33 zł, a z potrąceniem 8.983,92 zł – z uwzględnieniem 2% wartości tzw. normalistów, czyli elementów drobnych. Biegły zastosował ponadto 50 % ubytek (...) (nowe za stare) w odniesieniu do części, które były uszkodzone przed zdarzeniem z 18 września 2013 r., tj. spojlera przedniego zderzaka, lewego reflektora i kondensatora klimatyzacji.

Dowód: opinia biegłego wraz z kalkulacją naprawy – k. 77-87 akt i opinia

uzupełniająca z kalkulacją naprawy – k. 108-116 akt

Opinia biegłego po wyjaśnieniach złożonych w opinii uzupełniającej do zarzutów pełnomocnika powoda, nie była kwestionowana przez strony, dlatego Sąd w całości podzielił jej ustalenia. Opinia jest logiczna, jasna i przekonująca, dlatego brak było podstaw do jej kwestionowania.

W ustalonych okolicznościach sprawy żądanie dopłaty do wypłaconego już odszkodowania nie znajdowało podstawy prawnej. Łączne przyznane przez pozwanego i wypłacone powodowi w związku ze zdarzeniem z dnia 18 września 2013 r. odszkodowanie wyniosło 14.153,06 zł, tymczasem odszkodowanie należne wyliczone przez biegłego sądowego wyniosło 13.716,23 zł. Brak jest więc podstaw do dalszej dopłaty do wypłaconego już odszkodowania (art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c.).

Dla potrzeb wyliczenia należnego odszkodowania nie można było uwzględnić prywatnej opinii pozyskanej przez powoda w październiku 2014 r., gdyż zastosowano w niej niewłaściwy współczynnik pomniejszający wartość części zamiennych w wysokości 67%.

Zasadne okazało się natomiast żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 450 zł tytułem zwrotu kosztów ww. opinii z 23 października 2014 r., potwierdzonych fakturą. Słusznie wskazano w pozwie, że żądanie w tym zakresie wynika z art. 471 k.c. a nie bezpośrednio z zawartej umowy ubezpieczenia i jest związane z nienależytym wykonaniem tej umowy przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu ubezpieczeniowym. Pozwany w początkowej fazie postępowania likwidacyjnego niesłusznie zaniżył wysokość odszkodowania, a należną powodowi dopłatę uiszczył dopiero po przedłożeniu wymienionej opinii prywatnej. Pozyskanie tej opinii było więc w okolicznościach sprawy uzasadnione, a jej koszt pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wadliwym

zachowaniem pozwanego. Z wymienionych względów powództwo w tym zakresie należało uwzględnić (art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 i 2 k.c. oraz art. 471 k.c.). Żądanie zasądzenia kosztów wynagrodzenia rzeczoznawcy samochodowego powołanego prywatnie przez powoda znajduje również uzasadnienie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04 (Prokuratora i Prawo 2005, nr 1, s. 18-21), w której Sąd Najwyższy uznał, że osoba, której samochód został uszkodzony w kolizji drogowej, może domagać się tytułem odszkodowania także zwrotu kosztów zamówionej przez siebie ekspertyzy. Pogląd ten można wesprzeć twierdzeniem, że poszkodowany nie może ponosić skutków działań ubezpieczyciela, które okazały się nietrafne, gdy chodzi o ustalenie wysokości należnego mu odszkodowania (wyrok SN z 4 kwietnia 2003 r., III CKN 1512/00, Orzecznictwo sądów w sprawach gospodarczych 2004, nr 8, s. 19-23).

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od kwoty 450 zł na podstawie art. 481 § 1-2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, albowiem pozwany został wezwany do zwrotu tej kwoty pismem z 9 lutego 2015 r. z terminem zapłaty do 23 lutego 2015 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. według zasady stosunkowego rozdziału. Powód wygrał sprawę w 15,25%, ponosząc w tej sprawie następujące koszty: opłatę od pozwu w kwocie 100 zł, zaliczkę na biegłego 700 zł, koszty radcy prawnego w kwocie 600 zł (zob. § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, czyli łącznie 1.417 zł. Z tej kwoty należy się mu zwrot 15,25%, czyli 224,33 zł. Pozwany poniósł koszty w postaci wynagrodzenia radcy prawnego – 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł, zatem należy się mu zwrot w kwocie 522,91 zł (84,75% z kwoty 617 zł). Po wzajemnym potrąceniu pozostaje saldo na rzecz pozwanego w kwocie 298,58 zł i taką kwotę zasądzono w pkt III. sentencji wyroku.

Zgodnie z wynikiem procesu strony ponoszą również stosunkowo koszty biegłego sądowego pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa – 274,88 zł (k. 133 akt). Rozstrzygnięcie to znajduje podstawę w treści art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w zw. z art. 100 zdanie drugie k.p.c.